

er det så blevet lidt mere, men vi stræber efter 0,5 pct. om året. Det svarer faktisk til en vækst på 2 mia. kr. om året.

Der har det hidtil været sådan, at faktisk alle de penge går til kommuner og amter, altså til den kommunale sektor og til service direkte til borgerne. Det vil altså sige, at der er en vækst på mindst et par milliarder kroner om året, som går til velfærdsservice. Derfor kan fru Line Barfod ingen steder komme med sin påstand om, at vi skærer ned, for det vokser, og det vokser med mindst et par milliarder kroner om året.

Line Barfod (EL):

Jeg er godt klar over, at statsministeren ønsker at indrette hele verden efter sine kasser, men derfor kan statsministeren nu alligevel ikke bestemme, hvad det er, jeg mener, i hvert fald ikke endnu. Så skal han gennemføre nogle ret voldsomme restriktioner, indføre af hjernekirurgi osv.

Når jeg gerne vil have et svar fra statsministeren, så er det jo, fordi statsministeren kun vil lade det offentlige forbrug vokse ganske, ganske lidt, samtidig med at folks privatforbrug vokser. Jeg synes bestemt, familierne skal have penge tilbage til selv at bestemme, men flertallet i befolkningen ønsker jo mere velfærd. Flertallet i befolkningen ønsker jo at have en ordentlig ældrepleje, have ordentlige forhold for vores børn i daginstitutioner, have ordentlige folkeskoler og bedre fødevarekontrol, men det kan de jo ikke få lov at vælge, når statsministeren siger, at der ikke må bruges penge på velfærd. Pengene skal gå til privatforbrug, til at lave flere samtalekøkkener og velfærebadeværelser, købe flere reklamer osv.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor det er en fare for samfundsøkonomien at have en hjemmehjælper ansat i det offentlige, mens det er en fordel for samfundsøkonomien at have en bankmand ansat i en privat bank. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Statsministeren må gerne prøve at forklare: Hvorfor er en offentligt ansat farlig for samfundsøkonomien og en privat ansat en fordel?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, men sådan er det heller ikke, og jeg har heller aldrig sagt, at det skulle være sådan. Tværtimod har jeg sagt, at der skal være plads til ordentlig velfærd, og det er også derfor, det vokser hvert år. Altså, regeringen stræber efter en vækst på 0,5 pct. om året, og hvis vi ser historisk på det, så er det vel faktisk blevet omkring det dob-

belte, men lad os nu bare holde os til det, regeringen stræber efter. Det er faktisk en vækst i det offentlige forbrug på et par milliarder kroner om året, hvor langt hovedparten af pengene går netop til kommunerne og amterne, og det vil sige til sygehuse, til hjemmehjælp, til skoler osv. Hvordan den enkelte kommune så fordeler pengene, ja, det blander vi os jo ikke i fra regeringens side, men totalt set bliver der altså tale om en sådan vækst hvert år.

Derfor er det ikke et enten-eller. Fru Line Barfod stiller det op, som om det private forbrug ikke kan vokse, uden at man så skærer ned i det offentlige. Det er sådan en typisk socialistisk, venstreorienteret tankegang, men vi har en dynamisk tankegang, som betyder, at man både kan lade det offentlige forbrug vokse og det private forbrug vokse, og det er, fordi vi synes, at mennesker, der arbejder hårdt og slider og slæber hver dag, faktisk også skal have nogle penge til sig selv.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 131

Martin Henriksen (DF):

Det er også om Fødevarestyrelsen og fødevarekontrollen.

Jeg kunne godt tænke mig at høre statsministeren, om statsministeren ikke set i lyset af den seneste tids uheldige episoder i Fødevarestyrelsen og ikke mindst set i lyset af Folketingets vedtagelse om at samle fødevareområdet i ét ministerium agter at samle fødevarekontrollen under f.eks. Fødevareministeriet og dermed vende tilbage til strukturen fra før 2001. Er der nogen overvejelser om det i regeringen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det er der ikke nogen overvejelser om.

Kl. 13.45

Martin Henriksen (DF):

Sagen er jo den, at i sidste uge, tror jeg det var, var der et eksempel fremme i pressen på, at Fødevareministeriet gav økonomisk tilskud til en virksomhed, som Fødevarestyrelsen, der jo hører under Forbrugministeriet, agtede at politianmelde på grund af nogle forhold, der ikke var tilfredsstillende. Det er jo et eksempel på, at tingene ikke hænger sammen, og at kommunikationen ikke er så god, som den burde være, men